

„אתה רוצה שאני אמות?“ קראה זיוה.
 „אני אהרוג אותך!“ צעק אלברט בזעם.

קדדום לאהוב בו

ש זמר, שופר! בצריף שלי יש משוגע! הוא ניסה להרוג אותי! הוא יהרוג את זיוה! הצעקות שבקעו מפי גבר שותת-דם, שרץ כמטורף בין צריפי מעברה א' בבאר-שבע, הזעיקו חולית-שיטור, שהיתה בסיוור שיגרת במעברה. השוטרים מיהרו לעבר האדם הצועק. הם יכלו להבחין בפצע עמוק בכתפו הימנית, ממנו שתת דם, שכיסה את כל בגדיו. הוא לא שם לב לפצע. יוסף ברדה (26), כחוש ובלתי-מגולח, הצביע בהתרגשות לעבר הצריף ממנו נמלט: „רוצו לשם, מה! הוא יהרוג אותה...“ קרא אל השוטרים. כמה שנים, שיצאו לשמע הצעקות, מיהרו לקחת את יוסף לתחת מגן דוד אדום. השוטרים רצו לעבר צריפו של ברדה. בפנים היה חושך. השוטרים פרצו לתוכו. הוא היה ריק.

דקות מספר קודם לכן, שימש צריף העץ העלוב במה לסצינה דרמטית, הלוקוחה כאילו מתוך טרגדיה שקספירית. יוסף ברדה, על אותו ליל-שבת לפני שבועיים: „הייתי עם החברה שלי זיוה בצריף. רבנו וצעקנו ואני זרקתי נעל על החלון. לא רציתי להרביץ לה. היא אשה ואני גבר. יצאתי החוצה להירגע קצת מהעצבים שלי. פתאום שמעתי משהו קורא לי. הסתובבתי וראיתי את אלברט קדושים עם גרזון.“ הוא ניסה לתת לי עם הגרזון בראש. זזתי קצת והגרזון ירד על הכתף שלי. גלחתי איתו כמה רגעים, אבל הוא היה כמו משוגע והרביץ בפראות, בלי להסתכל. ראיתי שאני לא אתגבר עליו והתחלתי לרוץ. רציתי שזיוה תוכל לברוח. צעקתי לה כמה פעמים שׁ תברח, אבל היא לא שמעה אותי, כי אלברט רדף אחרי עד הכביש והיינו רחוקים מהצריף.“

זיוה רצתה להיות גברת

מ עמד הנפת הגרזון בפתח צריפו של ברדה, לא היה מעשה טיפוח של אלמוגי. היה זה שיאה של סרגית אהבה נכזבת, שהחלה עוד זמן רב קודם לכן. הן דמות המרכזית בה היתה נערה דקה וקטנה, יפת-מראה — זיוה אזולאי. הנערה שחורת השיער עלתה לפני כמה שנים מקובלנקה, שם נולדה לפני עשרים שנה. שלא כנערות אחרות בגילה, היה לזיוה עם עליה מקצוע מכניס. היא היתה ספרת נשים. משום כך נקלטה בעבודתה, כספרית בסלון ליוי בתל-א. הגברות המטופחות שבאי לסלון לטלסל את שערותיהן מילאו את ליבה של זיוה הקטנה קנאה ורצון עז להתקדם. היא רצתה להיות גברת ככחת מהן, להיות עצמאית ולעשות ככל העולה על רוחה. תחילה חשבה שהקיבוץ יגשים את שאיפותיה אלה. אך תוך זמן קצר התאכזבה זיוה גם בקיבוץ. אמרה היא: „היה לי נורא משעמם בקיבוץ, וגם ראיתי שזה לא נכון שכולם שווים ב־קיבוץ. התחננתי עם בחור אחד מחדרה.“ אם קיוותה זיוה כי בחור אשת איש ו־עקרת-בית תשתעמם פחות מאשר בקיבוץ, באה המציאות ופתחה על פניה. חלומותיה להיות גברת לא התגשמו. בעלה היה פועל פשוט בבית-חרושת לטקסטיל. רוב שעות היום לא היה בעלה בבית. שכרו לא הספיק לחיי רווחה. זיוה נכנסה לתוך שיגרת חיים אפורים. היא לא השלימה עם גורלה. גם הילד שנולד לה אחרי שנה לא עצר את זיוה מנסיגונה לחפש אחרי האושר. היא מסרה את הילד למשפחה ירושלמית, נפרדה מבעלה, עברה לגור במעברת תלפיות ש־בירושלים, חזרה למקצועה הקודם כספרית.

נערה ערומה במעברה

ב ירושלים פגשה זיוה את אלברט קדושים. הגבר החסון, שהיה מבוגר

ממנה בעשר שנים, שבה תחילה את ליבה. הוא היה מוצק, גברי ויפה. השניים הגיעו לידי הבנה. זיוה הפכה לאהובת אלברט. אלברט, אף הוא יליד מרוקו, קיבל עבודה כשומר-לילה במחנה הקודחים בחלץ. יחד עם זיוה ירד לבאר-שבע, שם השתכן הזוג באחד מצריפי מעברה א'.

כאן לא ארך הזמן עד שהתברר לזיוה כי אלברט קדושים אינו כה קדוש כפי שנראה בעיניה תחילה. על גופו היו צלקות במספר רב. כיד הרמיון הטובה עליו היה קדושים מספר כי צלקות אלה הן שרידי פצעים ממלחמת קוריאה. אולם ידידיו ש־הכירוהו ממרוקו, סיפרו כי צלקות אלה אינן אלא מזכרות מקטטה בקובלנקה. זרועותיו החסונות של אלברט, שכה היטיבו לחבק את זיוה, היטיבו עתה להכות בה במידה רבה יותר. החבורות הכחולות על עורה של זיוה התרבו מיום ליום. מדי פעם היה אלברט חוזר לצריפו כשהוא שתי, נחנק בהתקפות קנאה וזעם, מכלה את זעמו בגופה של זיוה. באחד הימים ראה את אהר־בתו כשהיא משוחחת עם גבר זר. הוא הת־נפל עליה וגזר את שערה.

זה כבר היה יותר מדי עבור נערה כמו זיוה. האהבה נמוגה מליבה. היא החליטה לעזוב את אלברט ולחזור לתל-אביב. נמאס לי ממך, אתה לא שווה כלום!“ צעקה ב־אוזניו, לעיני כל השכנים. גאוותו הגברית של אלברט נפגעה. הוא קרע את בגדיה של זיוה מעליה, והשליכה ערומה כביום החלודה מחוץ לצריף. להנאתם הגדולה של תושבי המעברה.

אלברט היה בטוח כי במצב כזה, ערומה ומבושלת וחסרת-כל, תחזור זיוה אליו, תכרע ברך לפניו ושיקבלנה חזרה. אולם אלברט טעה בשיקוליו. הוא שכח להכליל בהם את יוסף ברדה, צעיר מרוקאי שגר

קרבת הגרזון

זיוה אזולאי ויוסף ברדה בפתח צריפם במעברת באר-שבע, כשזרועותיהם עודן חבושות, שבועיים ימים לאחר שגורזנו על ידי מאהבה הראשון והמאוכזב של זיוה, אלברט קדושים.

של אלברט, איך שהוא חוזר לצריף, ולא ידעתי מה לעשות. הדלת היתה סגורה. הוא שבר את הדלת. הוא חיפש ומצא אותי מתחת למיטה. הוא התחיל להרביץ לי כמו משוגע בגרזון. הוא הרביץ לי בידיים וב־רגליים ובכל הגוף. ירד לי המון דם.“

לזיוה לא נותרה הבחירה אלא לצאת מתחת למיטה. היא הפעילה או באופן תת־הכרתי את נשקה הנשי. היא חיבקה את הגבר המשתולל, ליטפה אותו, נישקה את פניו ולחשה אליו: „אני אהבת אותך, אתה הגבר שלי, מה קרה לך, אתה רוצה שאני אמות?“ נראה שליבו של אלברט נמס. הוא נרגע מטירופו, תפס אותה בידה וגרר אותה לשהו.

בשדה היתה באר עזובה. „אני אטביע אותך!“ צץ רעיון במוחו של אלברט. זיוה פרצה בבכי. קולות השוטרים והכלבים ה־מחפשים באפילה הרתיעו את אלברט מ־ליצוע זממו. הוא זרק את הנערה הקטנה לעבר משוכת-צברים. סיפרה היא: „מאחורי הצברים היה בור קטן. שכבנו בתוך הבור. הם גזלו לי כל הזמן. לא היה לי כוח לדבר. שמעתי את השוטרים ושמעתי גם את ה־כלבים. אבל לא יכולתי לצעוק אליהם. אלברט תם לי את הפה ואמר שיהרוג אותי אם אוציא מילה. פחדתי מהגרזון ו־שתקתי. שכבנו ככה שלוש שעות בתוך הבור הקטן. הבטחתי לו שאני אהבת רק אותו ונתתי לו מה שאשה נותנת לגבר כדי להרגיעו.“

בשעה שלוש ושלשים לפנות בוקר הת־רומם אלברט קדושים מהבור וקרא לעבר השוטרים שהסתובבו במרחק קטן מהמקום. בכור נותרה רק שלולית דם וגרזון. „רציתי רק להפחיד אותה“, הסביר אלברט לשוט־רים שהקיפוהו.

שני ראשים כרותים

מ אסרו של אלברט קדושים לא הביא לסיום הטרדיה. זיוה ויוסף, מוועזעים עדיין מליל-האימים, החליטו להתחתן ו־לבנות יחד משפחה, אולם אין באפשרותם להנשא. יוסף ברדה הוא בן לאשה נוצרית. הוא אינו יכול לשאת יהודיה באיץ.

השבוע ישבו זיוה ויוסף על מיטה דלה בצריף המעברה, מיואשים וחסרי-תקווה. „אני אוסף כסף כדי לחזור לצרפת“, אמר יוסף, „אם כבר אני צריך ללכת לכומר ש־יחתן אותנו, יש כמרים גם בחוץ-לארץ. בשביל זה לא צריך לבוא לישראל. אם שאר כאן אצטרך להרוג את אלברט, לפני שיהרוג אותי. אלברט הבטיח לחברים שלו כי ברגע שיצא ממעצרו, יביא את שני הראשים החתוכים שלנו למשרה. אני אר־הב את הראש שלי וגם את הראש של זיוה. אם ישוחרר ממעצרו, אני נוסע מכאן.“

בצריף ממול, עקב תמיד בתשוקה אחר זיוה.

ברגע בו נעל אלברט את דלת צריפו בפני זיוה הערומה נפתחה דלת הצריף השכן, דלתו של יוסף ברדה.

יוסף ברדה לא היה אמנם יפה וחסון כמו אלברט קדושים. הוא היה בחור שקט וצנוע, עבד כסדרן-תנועה בתחנת האוטו־בוסים. הוא קיבל את זיוה בזרועות פתוחות לצריף הרווקים שלו. זיוה לא היתה ברגנית ביותר. מאחר שבין כה וכה לא היה לה לאן ללכת, נשארה בצריפו של ברדה. כי יוסף, אשר לא היו לו צלקות רומנטיות על גופו, היה לפחות בחור הגון, שהרוויח את לחמו בכבוד ונמנע מלהרעי עליה יד.

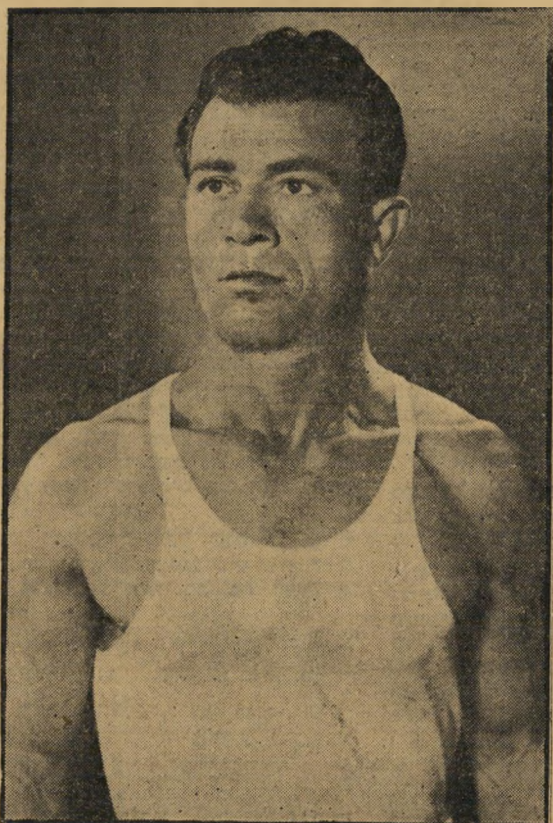
אלברט, שנדהם מצעדה הבלתי-צפויה של זיוה, ניסה להחזירה אליו בכל האמצעים. זיוה אפילו לא ענתה לו. ערב אחד התפרץ קדושים לצריף יריבו ואיים על בני-הזוג ב־

סכין מטבח. אלברט יוסף לא נבהל והרים כסא. במ־קום לתקוע את הסכין ביריבו, העדיף אלברט לחתוך את צווארו הוא. בפעם אחרת ניסה אל־ברט לחנוק את זיוה, אך למזלה הופיע יוסף בזמן והצילה מידיו. אבל אלברט לא נר־גע. הוא חיכה להודמ־נות בה ויכל להחזיר אליו את אהובתו ולח־סל את יריבו. צעקות הזוג בצריף ממול, בליל שבת לפני שבועיים, עוררו אותו. הוא נטל גרזון והופיע בפתח ה־צריף, היכה את יוסף בכתפו. מה שאירע אחר־כך לא היה ברור.

תוך דקות מספר עמ־דה משטרת באר-שבע כולה על רגליה. חמי־שה גיפים החלו לסרוק את סביבת המעברה, כלבי-גיטוש הוזעקו מ־ירושלים. אולם שום עק־בות לא נמצאו.

שדוש שעות בבור

ע ל מה שהתרחש אחרי שאלברט פצע את יוסף בגרזון, סיפרה זיוה אזולאי עצמה: „ש־מעתי איך שהם רביים והתחבאתי תחת המיטה. שמעתי את הצעדים

מניף הגרזון

אלברט קדושים, שזרק את אהר־בתו הערומה לזרועות מאהבה החדש, ניסה להחזירה אליו בכוח הגרזון, פצע אותה ואת אהובה.